

Vũ Tập Ân

Contents

Vũ Tập Ân	1
1. Chương 1: Xuyên Không	1
2. Chương 2: Thích Ứng	3
3. Chương 3: Thỏa Thuận	4
4. Chương 4: Vũ Long Điện	7
5. Chương 5: Bất Lực A	9
6. Chương 6: Tuyển Dê Đê	11
7. Chương 7: Nước Mắt	14

Vũ Tập Ân

Giới thiệu

Thể loại : xuyên không, phụ tử, nhất thụ nhất công, cung đình, ám áp, ... (tác giả tùy thời chém giết)Lý Phong là con t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vu-tap-an>

1. Chương 1: Xuyên Không

Trong căn phòng đơn sơ, một nữ tử sắc mặt tái nhợt, đôi môi bị nàng cắn đến nhuốm máu nằm trên giường, đôi tay thanh mảnh nắm chặt lấy ga giường. Đôi mắt nàng khẽ nhắm lại, trán ướt đẫm mồ hôi. Bên cạnh nàng là một cung nữ và một bà đỡ đang thúc giục. Nàng thất thanh kêu lên một tiếng cực kì bi thảm “ A

“ rồi gần như ngất lịm. Khi nàng mơ hồ, một tiếng khóc trẻ con vang lên “

“ Sinh rồi sinh rồi . Là một tiểu hoàng tử ”

“ Tiểu thư a tiểu thư, một tiểu hoàng tử ”

2 người một già một trẻ bế đứa trẻ mới sinh lên cung nựng. Họ mừng đến rơi nước mắt. Tiếng khóc bi thương cùng cực. Đứa trẻ này rồi sẽ ra sao đây.

Nữ tử nằm trên giường khẽ tỉnh, nàng muốn vươn ra đón con nhưng sức lực đã cạn nên không thể làm gì, chỉ đành khẽ gọi bà đỡ bế gần cho nàng xem.

Đứa trẻ thật đẹp. Đôi môi hồng như cánh anh đào, đôi mắt khẽ chớp đen tuyền lung linh lay động lòng người. Nàng thở dài. Rồi đây hai mẹ con nàng sẽ sống ra sao.

Hắn khẽ chớp mắt. Hắn nhìn vị nữ tử tuyệt sắc đang ngủ bên cạnh rồi lại giơ bàn tay lên xem. Quais~ sao nhỏ thế này. Vì cái gì ta lại thấy cánh tay của mình bị co rút đi. Không thể nào. Bị uống nhầm thuốc, hay là ... Không không thể nào. Có lẽ nào lại là xuyên không đi. Không lẽ nào a~ Cố gắng dịch dịch mắt nhìn

xung quanh rồi lại nhìn người bên cạnh. Này này, đây chẳng phải là, chẳng phải là thời cổ đại sao. Oa cứu cứu ta

Hắn lần mò kí ức ngày hôm qua. Ngày hôm qua hắn đã làm gì nhỉ. Đi cùng Tiểu Quý mua sắm rồi lái xe về nhà. xong rồi, đi tắm. Ừ đi tắm, dừng lại ở đoạn đó đi. Sau đó, sau đó ... hắn giẫm phải cục xà bông, sau đó óc hắn choáng váng, sau đó, sau đó nữa là gì? Oa oa sau đó nữa là khi hắn tỉnh dậy thì thấy mình đang nằm bất động ở nơi này và thân thể co rút lại thành một đứa bé mới sinh. Oa oa oa. Help Help. Ta bị xuyên không. Papa mẹ mẹ ơi cứu ta. Ta không muốn, ta sẽ về kế thừa sản nghiệp mà. Ta sẽ không trốn tránh nữa đâu....

Đúng đúng. Hỏi hắn là ai ư? Hắn chính là Lý Phong, con trai độc nhất của tổng tài Lý thị Lý Kỳ Ân. Hắn sinh ra trong nhung lụa, được ba má cưng chiều, được ông bà bảo hộ. Hắn sống vô ưu vô lo đến tận bây giờ. Đang là sinh viên năm 2 của ngành quản trị kinh doanh, tương lai sẽ là tổng tài kế nhiệm của tập đoàn Lý thị. Hắn không muốn a, nhưng mà hắn là con độc nhất nên cũng đành ngậm lấy. Hắn chỉ muốn một cuộc sống nhàn tản đến già, không gánh bất cứ trách nhiệm gì a ... Nhưng mà nhưng mà ... Hắn bây giờ còn tệ hại hơn cả phải làm tổng tài nữa kia. Hắn bị đá đến một thời đại “ đồ đá “ (đồ gỗ rồi em * ha ha *) còn thân thể bị co rút lại. Ô ô sao lại thế này, ông trời ạ, ta đã làm điều gì độc ác đâu mà lại phạt ta thế này. aaaaaaaaaaaaa

~ (ông trời: ta chỉ bắt những tên thiện lương như ngươi ha ha~~)

Sau vài ngày bình tĩnh lại hắn đã chấp nhận số phận của mình. Dù sao thì sự đã rồi, đành thích ứng thôi.

Hắn giả làm một đứa trẻ đơn thuần đến mức đơn thuần nhất. Ăn rồi ngủ. Vì mẫu phi của hắn thân thể yếu ớt nên không thể cho hắn sữa. Ồn trời, nếu không hắn đến chết vì mất máu mất thôi. Hắn được tiểu cung nữ bên cạnh gọi là tiểu điện hạ. Nàng luôn ôm hắn vào lòng rồi nhu nhu cho hắn ăn. Thật là hảo ẩm áp nga~. Nhưng giọng nàng cứ buồn buồn bị ai làm hắn cũng khó chịu. Nàng hát ru hắn mấy bài đồng dao cho trẻ con. Hắn giả vờ cười khanh khách,. Ai~ Hắn cũng là cố an ủi nàng thôi. Hảo hảo đừng khóc nữa. Hắn sợ nhất nước mắt phụ nữ a~.

Tiểu cung nữ bên cạnh hắn lúc nào cũng nói “ Tiểu điện hạ của ta a, đến bao giờ hoàng thượng mới ban tên cho người a. Điện hạ của ta hảo khổ a ” làm hắn nhức đầu đến chết.

Theo lời nàng hắn là con của Đông Vũ hoàng đế Vũ Nhiên Lãnh cùng chiêu nghi Hạ Hà An cũng là mẫu phi của hắn. Mẫu phi hắn bị hàm oan rồi bị tống vào lãnh cung. Hoàng đế bệ hạ cũng chẳng quan tâm đến. Hắn là đứa con thứ 7 của y. Vậy là hắn là thất hoàng tử a. Nhưng cũng qua mấy ngày thông báo rồi mà hoàng đế cũng chẳng đoái hoài đến hắn, lại còn chưa đặt tên cho hắn, nghe có vẻ hắn thất sủng từ trong trứng rồi (a ha ha, còn lâu nha bé) Hảo khổ a, đời trước hắn sinh ra đã được bảo bọc. Hảo khổ a, có phải ta đang bị đầy đọa hay không (ta cho ngươi đi hưởng phúc a)

Hắn đang suy nghĩ nên hảo hảo sống như thế nào. Gia đình đế vương hắn xem nhiều truyện cùng phim ảnh là thấy tối tàn nhẫn nga~. Là tối khó sống nga~. Phải hảo hảo giữ mình mới được. Hắn nhớ trước có một lần biểu muội muội của hắn nói về truyện xuyên không. Gì mà phụ tử văn, huynh đệ văn (à vâng hủ nữ a, hủ nữ a) hắn lại rùng mình. Đời mình không thể như thế chứ Ta không diễn cái vở phụ tử văn hay huynh đệ văn theo lời muội muội đâu. Oa oa. (mi phải diễn a, ta viết ra để mi diễn ma * hắc hắc *)

Đang ngây ngất thì tiếng công công bán nam bán nữ vang lên

“ Ngày lành tháng tốt, thiên địa hòa hảo, hoàng đế chiếu viết: Ban tên cho thất hoàng tử là Vũ Tập Ân. Ban thưởng một ngọc bội rồng khắc tên, lớn lên được đi học tại Thái học viện. Khâm thủ ”

Tiểu cung nữ tên Lan Nhi chạy lại ôm hắn. Nàng khóc đến sụt sùi. Nàng đeo lên cổ hắn mảnh ngọc bội rồng có khắc 1 chữ ÂN. Nàng cười cười nói

“ Tiểu điện hạ a tiểu điện hạ, cuối cùng hoàng đế cũng nhận người rồi ”

Hắn lơ đi nhìn xa xa . Trong lòng gào thét đồng thời cũng lòi 10 kiếp tổ tông họ hàng hoàng đế ra chửi rửa
“ Lão ba kiếp này thật kệt sĩ a, không cho hắn cái gì hết a Ta chửi ta chửi a Aaaaaaaaaaaaaa ” (em tham tiền quá nga

)

Ở trong ngự thư phòng, hoàng đế Vũ Nhiên Lãnh bỗng nhiên lạnh cả người ...

2. Chương 2: Thích Ứng

Ngày qua ngày, hắn sống yên yên ổn ổn cùng mẫu phi và Lan Nhi tại lãnh cung. Không ai quấy rầy hắn, không ai để ý hắn. Hắn an ổn sống đến năm 8 tuổi. Mặc dù mẫu phi bị tống vào lãnh cung vì tội mưu hại hoàng tử gì đó nhưng hắn dù sao cũng là con của hoàng đế nên cũng không bị đối xử quá tệ bạc hay thiếu thốn, chỉ là không được hưởng một số quyền lợi xa hoa thôi. Hắn cũng mặc kệ, hắn yêu thích yên tĩnh, nhàn hạ nên cũng không cần cái số quyền lợi hại thân đó.

Qua nhiều năm tìm hiểu hắn biết đây không phải Trung Quốc cổ đại như hắn tưởng mà là một đại lục gồm 5 nước: Đông Vũ, Hiên Quốc, Ninh Hạ, Yên Đan, Long Cẩn. Trong đó Đông Vũ và Hiên Quốc là hai nước mạnh nhất, trên lục địa còn một số nước nữa, xa tít tắp nên cũng không nhắc đến nhiều dù có giao tình đôi lần, 5 nước trên mảng lục địa này đều nói và viết giống tiếng Trung, làm hắn cũng dễ dàng thích nghi. Mẫu phi đời này của hắn người như tên là một nữ tử nho nhã và nhu hòa như hoa sen. Nên hắn tin nàng bị vu oan 100 %. Nàng dù sức khỏe yếu ớt những vẫn cố dậy hắn cầm – kì – thi – họa. Đời trước mẹ của hắn cũng là một nữ tử xuất thân thượng lưu lâu đời nên nàng từ bé đã rất ép buộc hắn học đủ cầm – kì – thi – họa, nghĩa là tinh hoa TQ đó a~~. Nên đời này hắn vừa học đã xuất thần khiến mẫu phi hắn bất ngờ và vui sướng. Nàng vẫn hay ôm hắn vào lòng mà rơi lệ. Hắn cũng cố gắng hảo hảo thể hiện để nàng vui vẻ. Dù sao nữ tử ôn nhu này cũng làm hắn nhớ mẹ của hắn tha thiết. Còn về lão cha keo kiệt vô tâm, người như tên “ Lãnh “ kia thì chưa bao giờ hắn gặp và cũng chưa bao giờ gặp hắn. Y có quá nhiều con, mà hắn lại là con của nữ tử hắn ghét nhất (theo hắn là thế vì lãnh cung này chỉ có mình mẫu thân hắn a) nên y cũng bỏ quên hắn. (bé yên tâm chị sẽ cho bé gặp ngay đây * ha ha *). Chắc chắn y bỏ quên hắn rồi, vì đáng nhẽ khi 6 tuổi hắn được đi Thái viện học nhưng không có lệnh hoàng đế nên hắn cũng đành ở nhà tĩnh dưỡng dù thực hắn cũng không nhất nhất phải học. Hắn cũng gặp được một lão già lẩm rầu, chuyên dụ dỗ trẻ con. Khi thấy hắn có khiếu với các loại thảo dược thì một mực ép buộc hắn đi theo hắn học y. Hắn cũng phải tay. Dù sao cũng không có gì để làm. Học để giết thời gian cũng được a.

Hắn cũng đã dần thích ứng cuộc sống này. Dù đôi lúc hắn nhớ đến KFC, nhớ đến cái laptop, nhớ đến chiếc xe thể thao lướt theo gió của hắn. (N: ba má mi thật bất hạnh a. Ân: Biển biển) Aaaaaaaa. Hắn điên lên mất. Nhưng điều hắn thấy bất hạnh nhất vẫn là khuôn mặt của hắn, khuynh quốc khuynh thành a. Y như nữ tử làm hắn cảm giận không thôi.

Mẫu phi hắn ngày một yếu, hắn luôn túc trực bên nàng, đàn cho nàng nghe. Những lúc nàng mỉm cười yếu ớt hắn lại chua xót. Đời này nàng đã quá khổ rồi. Mà nàng ra đi hắn cũng thành kẻ cô đơn.

Như bao ngày hắn ngồi ở cạnh liên trì, hôm nay bỗng thấy buồn. Chẳng hiểu sao khi đến đây hắn lại mê lương đến thế. Hắn đàn khúc “ Hàn Cung Thu Nguyệt ” cho hợp cảnh. Bỗng dưng có tiếng vỗ tay, hắn quay đầu nhìn lại. Một nam tử có đôi mắt xanh, mái tóc vàng óng như mặt trời, mặc bộ tây phục làm hắn ngỡ người ra. Ngày này có phải là Aaaaaaaaaa..... cái gì thế này.

Tên tóc vàng nói gì đó bằng tiếng Anh với người bên cạnh rồi người kia đến bên hắn nói lại cho hắn bằng tiếng Trung.

“ Đại nhân ấy nói tiếng đàn của người rất hay. Có thể đàn cho hắn nghe lại toàn bộ không “

Ta nhìn lại tên tóc vàng kia đang bước lại gần. Rồi nhìn lại người đang nói. Ta quay sang tên kia nói với hắn bằng tiếng Anh:

“ Người có thể nói chuyện với ta như bình thường đi. Ta có thể hiểu ”

Ta nói xong khiến tên quan bên cạnh ta ngốc lảng còn tên còn lại khẽ híp mắt thoáng bất ngờ rồi cười nói

“ Ta tên Clovis Byron Heinrich (tên đi chôm, đập đầu) không ngờ một đứa bé mà có thể nói và thông hiểu tiếng chúng ta “

“ Cứ gọi ta là Ken nếu thấy ổn. Điều gì cũng có thể xảy ra ”

Hắn và ta vui vẻ nói chuyện đến tận khi chiều tàn. Hắn là đại sứ của một nước giống như nước Anh ở xa đến xin trao đổi một số thứ. Còn ta không nói ta là hoàng tử. Dù sao thì ... cũng không ai coi ta là hoàng tử. Hắn rất bất ngờ vì biết ta có thể nói một số tiếng khác và chơi được đàn dương cầm. Còn ta thì thấy hắn thật thân thiện a. Ta cảm thấy muộn nên cáo biệt hắn. Hắn nói muốn gặp lại ta. Ta nặn ra một nụ cười chuyên nghiệp nhất (như 1 quý ông a) hẹn tái kiến hắn. Ta đi trở lại lãnh cung còn hắn về dịch quán.

Ta không hề biết cuộc trò chuyện này khiến một kẻ để ý đến ta

“ Người nói đùa bé đó biết nói chuyện với người ngoại quốc kia ”. Y lạnh lùng nhìn Lưu Vân – viên quan đang bẩm báo.

“ Vâng, chính thần đã nghe họ nói chuyện một hồi. Đứa bé đó rất thông thạo ”

“ Vậy sao, hắn là ai ”

Điều này khiến Lưu Vân lắp bắp. Một đứa bé có thể đàn cầm trong hoàng cung nhưng lại là ở cạnh lãnh cung, đồ mặc trên người cũng không xa hoa mà đơn giản. Dù vậy vẫn không giấu được khuôn mặt xinh đẹp tựa tiên giáng trần. Nếu không phải hắn đáp lại thì lúc đó Lưu Vân cứ ngỡ gặp tiên đồng a. Nên hắn không thể nghĩ ra đứa bé đó là ai.

“ cái này, cái này ”

“ Thôi, lui xuống đi ”. Y khẽ khép hờ mắt lại, lưỡi biếng nằm trên long sàng.

Khi bóng Lưu Vân đã khuất. Y khẽ gọi “ Dạ “ thì bất ngờ một kẻ từ trong bóng đêm xuất hiện.

“ Điều tra về đứa bé kia ”.

“ Vâng, chủ tử ”

Y khép đôi mắt lại hưởng thụ, đôi môi bỗng câu lên một mặt cười. Nghĩ đến kẻ trong lời kể của Lưu Vân khiến hắn thấy hứng thú

“ hảo hảo, chờ xem ngươi là ai ”. Vũ Nhiên Lãnh lưỡi biếng tựa lên gối, đôi môi khẽ cười, ánh mắt hắn mong chờ

Bên này Vũ Tập Ân khẽ rung mình. Thật đáng sợ.

3. Chương 3: Thỏa Thuận

Cầm trong tay báo cáo của Dạ, Vũ Nhiên Lãnh mỉm cười thích thú. Haha. Con trăn sao. Vậy thật là thú vị.

“ Đi đến lãnh cung nơi Hạ Hà An ở “

Hắn lạnh lùng nói với Viên Hỷ rồi cất bước đi. Viên Hỷ là đại tổng quản nội cung, cũng là thái giám đi theo Vũ Lãnh Nhiên từ bé đến giờ. Hắn hiểu rõ hoàng đế bệ hạ của hắn tùy hứng đến mức nào, nhưng cũng tàn nhẫn lạnh lùng đến thế nào. Chiêu nghi Hạ Hà An đã lâu rồi không nhắc tới từ khi vụ việc kia qua đi. Ai~ Hạ Hà An này thật là một nữ tử số khổ. Rõ ràng thuần khiết mà lại bị hãm hại.

Đoàn người đi nhanh về hướng lãnh cung. Bỗng dưng Vũ Nhiên Lãnh dừng lại. Bên kia liên trì, một bóng nhỏ đang gầy đàn. Tiếng đàn réo rắt rồi trầm bổng, như cơn gió âm thầm lướt nhẹ qua mặt nước rồi lại cao vút lên tận trời cao. Thanh âm thuộc về thần tiên.

Con người nhỏ bé đang đàn cầm ấy tựa tiên đồng. Áo choàng bạch sắc đơn giản nhưng lại chân thuần. Làn da trắng mịn màng, mái tóc đen dài tùy ý buộc lại khiến cho một vài sợi vương ra bị gió thổi tung bay. Cứ ngỡ con người ấy sắp bay lên biến mất trong khoảng khắc.

Không tự chủ được bản thân, Vũ Nhiên Lãnh đưa tay ra ôm giữ lấy bé. Trong lòng hắn lần đầu tiên thấy sợ, sợ mất người trước mắt.

Vũ Tập Ân ngược mắt nhìn người đang giữ mình. Bỗng thấy y ôm mình vào lòng. Theo bản năng Vũ Tập Ân đẩy ra nhưng lại càng bị ôm chặt hơn. Hắn vùng vẫy thoát khỏi kẻ xa lạ này nhưng khốn khổ do tay chân quá ngắn lại chỉ là một tiểu hài tử 8 tuổi nên vùng vẫy vô ích.

Hắn tức giận khịt khịt cái mũi nhỏ:

“ Người là ai? ”

Vũ Tập Ân cố gắng thể hiện sự tức giận của mình bằng cách nhăn mũi, nhíu mày, lườm xéo kẻ đối diện. Nhưng hắn lại không biết biểu hiện của hắn có bao phần đáng yêu.

Vũ Nhiên Lãnh bật cười ngấm bé đang ngồi trong lòng mình. Thật xinh đẹp. Đôi mắt màu đen linh động mà lại sâu thẳm. Cánh môi hồng như anh đào khiến hắn muốn cúi xuống hôn một cái. Trên cái cổ trắng nõn là dây ngọc bội khắc 1 chữ ÂN. Hắn cười sùng nịnh nói

“ Ta là phụ — hoàng — người ”

Vũ Tập Ân lẳng ngốc. Phụ hoàng — cái kẻ mà trong bao đêm hắn âm thầm chửi rủa, hay lúc rảnh rỗi lắm nhắm rằng hắn keo kiệt đây sao. Ôi thật là mỹ nhân nha. Thể nào thân thể kiếp này của hắn đẹp đến thế. Nhưng Vũ Nhiên Lãnh không hề đẹp giống hắn mà lại có vẻ nam tính tà mị, khuôn mặt có đôi mắt phượng lại càng khiến sắc sảo mà tuần tú. Ôi trời ơi ông trời bất công mà Aaaaaaaaaaaaaaaaaa. Ta ghét lão cha này.

“ Phụ hoàng? ”

“ Ân ”

“ Người đến đây làm gì ”

Vũ Tập Ân nhanh chóng thoát khỏi cái ôm của Vũ Nhiên Lãnh. Ngồi trong lòng hắn nói chuyện thì còn ra thể thống gì.

Thấy hắn nói chuyện không quy củ nhưng Vũ Nhiên Lãnh vẫn chỉ sùng nịnh cười cười, nhéo má hắn nói

“ Thăm hoàng nhi không được sao ”

Vũ Tập Ân trở mình xem theo lão cha này. Hừ, 8 năm mất dạng mà giờ quay lại nói thăm với hỏi ai mà tin được lão. Hắn chống tay nói

“ Có gì nói luôn đi. Ta không tin người bỗng dưng nhớ đến một đứa con trong đàn con của người ”

Thấy bé bày ra tư thế đáng yêu, Vũ Nhiên Lãnh chịu không nổi mà cúi xuống hôn một cái lên má bé. Vũ Tập Ân dờ người phản ứng. Trong lòng tan nát. Ôi trời ơi hắn là xử nam a, xử nam a. Đời trước chưa bao giờ có bạn gái, chỉ có ba má và ông bà hôn lên má hắn. Vậy mà tên này.. tên này dám ăn đậu hủ của mình Hắn Hắn (Nguyệt: Thế hắn không phải papa mi sao tiểu Ân? / Ân: Tại mi a, tại mi mà ta mất nụ hôn đầu, sát sát ... Nguyệt chạy mất)

“ Trăm muốn người về Vũ Long điện ở với trăm ” – Vũ Nhiên Lãnh chậm rãi nói ra. Lúc đầu hắn chỉ là muốn tìm hiểu xem đứa bé này như thế nào nhưng giờ đây hắn muốn giữ lấy bé, giờ giờ khắc khắc buộc bé con này bên mình.

“ Không — bao — giờ ”

Vũ Tập Ân cũng chậm rãi phun ra ba chữ. Mơ à, hắn đang thanh nhàn sống mà lại chui đầu vào rọ ư.

Câu trả lời của Vũ Tập Ân khiến cho thái giám và nô tỳ bên cạnh suýt thì ngất đi vì sợ. Thất hoàng tử a, hắn có biết có bao nhiêu hoàng tử công chúa muốn vào Vũ Long điện ở không a, vậy mà hắn lại từ chối. Bọn thái giám và nô tỳ bỗng thấy nhiệt độ xung quanh giảm xuống trầm trọng nhưng mồ hôi của chúng lại giọt lớn giọt bé chảy xuống như ngày hè. Hoàng đế bệ hạ của họ nổi giận rồi a.

“ Tại sao?” Vũ Nhiên Lãnh hơi hạ âm độ giọng xuống, như uy hiếp mà cũng như cảnh cáo hắn đang không thỏa mái.

Nhưng lời cảnh cáo này không thể làm gì Vũ Tập Ân. Hắn đã quen với cái kiểu uy hiếp này a. Trước đây hắn không phải là một kẻ công tử ăn không ngồi rồi, hắn cũng vẫn theo papa đi kí kết hợp đồng hay trao đổi làm ăn. Cái kiểu dọa dẫm uy hiếp này chẳng làm hắn sợ hãi mấy (em quên mất anh ấy là vua rồi a =]]). Hắn cầm tách trà hoa nhài lên rồi nhấp nháp. Ôi hắn nhớ coca pesi a. huhuhu.

Dù trong lòng đang khóc rống nhưng trên mặt hắn vẫn bày ra nụ cười chuyên nghiệp của quý ông con buôn.

“ Vì sẽ nguy hiểm a”

“ Tại sao nguy hiểm ” Vũ Nhiên Lãnh nhìn bé con đang cố làm ra cái dáng bộ tiểu hồ ly mà tâm tình phục hồi không ít.

Vũ Tập Ân ngược nhìn lão cha cũng chỉ mới qua tuổi 20 của mình. Chẹp chẹp. Y ngu thật hay giả bộ đây. Hắn chậm rãi nói:

“ Nếu ta vào ở Vũ Long điện thì sẽ có nhiều kẻ uy hiếp đến ta và mẫu phi. Hơn nữa mẫu phi ta không có nội thân ngoại thích có thể lực bên ngoài nên việc ta gần vua khiến nhiều kẻ ghen tị dễ dàng ra tay hơn. Ta không thể ở mãi bên cạnh người a. Cũng không thể ở mãi trong Vũ Long điện. Vậy nên “

“ Vì vậy người từ chối “ – Vũ Nhiên Lãnh nhướng mi hỏi lại.

“ Đúng” – Vũ Tập Ân híp mắt cười. Thực ra quan trọng là hắn ghét ghét lão ba này, nên đừng mong hắn có tỷ cảm tình nào mà lại phải ở gần tên đáng ghét nhất này a.

“ Ta sẽ bảo vệ người”

“ Không thể mãi mãi”

“ Người không tin ta?”

“ Chưa – bao – giờ — tin”

.....

“ Vậy người muốn gì” – Vũ Nhiên Lãnh xuống nước hỏi.

“ A, người thật thông minh a” – Vũ Tập Ân híp mắt cười. Lão cha này cũng không quá ngốc a (NGỐC mà làm đc vua à em, rồi em sẽ bị hắn trị lại a * ha ha *)

“ Ta có 2 điều kiện” Vũ Tập Ân chọn mi nhìn phản ứng của Vũ Nhiên Lãnh, thấy Vũ Nhiên Lãnh không có phản ứng thì tiếp tục hỏi

“ Ân? ”

“ Hoàng nhi nói thử xem” – Vũ Nhiên Lãnh cười đến khoái trá. Hảo hảo. Đứa con này của hắn, nhất nhất hắn phải mang về bên mình. Ha ha. Tiểu yêu tình, tiểu hồ ly. Haha. Ta sẽ nắm giữ người.

Vũ Tập Ân lạnh hết cả gáy. Mỗi lần y gọi hắn là “ hoàng nhi “ là hắn lại rùng mình vì cảm giác bất trắc nguy hiểm. Hắn nuốt nuốt nước bọt lại cổ họng rồi cất tiếng

“ Điều kiện thứ nhất, cho ta và mẫu phi rời khỏi lãnh cung”

“ Tất nhiên” – Vũ Nhiên Lãnh mỉm cười sủng nịch. Một đứa bé dễ thương a. thật có hiếu. Ha haaa.

“ Người nghe hết đã ” Vũ Nhiên Lãnh trừng mắt. Hừ hừ. Nếu được chọn ta sẽ chọn ở lại lãnh cung này cho thanh thản. Hơi đầu chạy vào hậu cung của người mà bị mấy bà chăn phi tần ấy hãm hại chứ.

Hắn chậm rãi nói tiếp.

“ Ta muốn mẫu phi được minh oan, ta cùng mẫu phi đường đường chính chính đi khỏi lãnh cung, chứ không phải là ra khi chưa được giải hàm oan “

“ Người nghĩ nàng oan? ”

“ Hừ. Một nữ tử đơn thuần lại yếu đuối như nàng, chỉ chọn làm một chiêu nghi trong suốt 3 năm bên người, lại không có thể có lực gì mà cũng phải tranh dành sủng ái mà hãm hại quý phi ái phi phi của người a. Nghĩ

thôi là thấy bất hợp lý rồi”. Vũ Tập Ân tức giận nói. Tên cha này rõ ràng biết mẫu phi hẳn bị hãm hại, chẳng qua là cố ý lơ đi mà thôi.

Vũ Nhiên Lãnh sờ sờ cảm suy nghĩ. Hừ, dù sao 8 năm trước thể lực kẻ kia còn mạnh, 8 năm nay hẳn đã chặt đứt mọi thể lực râu ria nguy hiểm đến mình nên nếu dựa vào việc này quy tội cũng không phải không được.

“ Trầm – đồng – ý”

Vũ Tập Ân mỉm cười khoái trá. Đôi mắt trong vắt đen thẳm ánh lên niềm vui khó tả càng làm bé trở nên đáng yêu hơn. Vũ Nhiên Lãnh lại chịu không nổi mà cúi xuống hôn lên má bé lần thứ hai. Vũ Tập Ân hóa đá. Trong lòng hẳn lại một trận đổ vỡ, gào thào @#%@#%^ lão cha. Hẳn cư nhiên thỏa mái ăn đậu hũ của mình.

Chớp chớp mi lấy lại bình tĩnh. Hừ. Chỉnh mặt chỉnh mặt, nặn ra nụ cười chuyên nghiệp nhất nào.

“ Vậy ta chờ người. Mấy ngày”

“ 3 ngày ”

Vũ Nhiên Lãnh thích thú nhìn biến hóa trên mặt bé. Ha ha hảo đáng yêu mà. Thế này sao ta cho tiểu hồ ly này chạy thoát chứ. Hẳn sủng nịch sờ sờ má bé con, hời:

“ Điều kiện thứ hai?”

“ Ta sẽ nói sau khi người thực hiện được điều thứ nhất. Đây là nếu hoàng đế bệ hạ không thực hiện được ... thì không cần ta nói a”.

Vũ Tập Ân cười đến gian xảo, ăn đậu hũ của ta à, ta phải đòi lại ít vốn chứ. Hẳn nghĩ thế mà cười đến mỉa người. Rồi chợt nghĩ nhanh nhanh đuổi ôn thân đi để quay về với mẫu phi. Hảo dói rồi a.

“Vậy ... phụ hoàng đi thông thả nhé. Nhi thần chờ người ” Ha ha, đạt được mục đích rồi thì Vũ Tập Ân ta đây cũng cho người 1 ít lợi tức. Dù sao cũng còn sinh sống lâu dài ha ha (sống hết đời luôn nha em * cười *)

Vũ Nhiên Lãnh thấy tiểu hồ ly của mình khoái trá mà bật cười. Chưa bao giờ hẳn cười vui vẻ như thế. Hảo hảo chờ ta, ta sẽ giữ chặt người bên mình. Ha haa. Tiểu hồ ly đáng yêu của ta a.

Cất bước ra khỏi lãnh cung, Vũ Nhiên Lãnh cho người đi điều tra vụ việc của Hạ Hà An 8 năm trước. Cũng chẳng có gì khó. Bởi chuyện đó hẳn vốn điều tra đã lâu, chỉ là giờ cần dùng đến mà thôi.

Mỗi người 1 toan tính nhưng chắc rằng bé Vũ Tập Ân sẽ chịu thiệt thòi với đại hồ ly rồi * ha ha *

4. Chương 4: Vũ Long Điện

Năm trị vì thứ 12 của hoàng đế Đông Vũ quốc Vũ Nhiên Lãnh xảy ra biến động lớn: thanh trừ triều cương. Hoàng hậu bị biếm dân thường, gia tộc ngoại thích của hoàng hậu và một số đại thần bị bắt giam chờ ngày xét xử. Tất cả mọi việc chỉ trong ba ngày khiến lòng người hoảng sợ. Không chỉ kinh hoàng vì những việc hoàng hậu cùng Lưu tể tướng – quốc cứu của hoàng đế làm ra mà còn vì sự lãnh khốc, làm việc không hề nương tay của hoàng đế bệ hạ. Các vị đại quan kẻ thì mừng rỡ, kẻ thì lo sợ, còn kẻ thì lại thờ dài. Hoàng đế thật nhanh lẹ và quá vô tình a

~Kệ cho bên ngoài gà bay chó sủa đến mức nào thì ở bên trong Vũ Long điện vẫn đang im lặng. Sự im lặng đáng sợ ấy kéo dài đã gần một nửa canh giờ. Vâng. Các vị hỏi tại sao ư? Trong Vũ Long điện này ai có quyền nhất? Trong Vũ Long điện này ai đáng sợ nhất? Vâng vâng đó là hoàng đế bệ hạ lãnh khốc vô tình của chúng ta ạ. Nên tất nhiên mọi sự của Vũ Long điện này đều do hoàng đế bệ hạ của chúng ta gây ra. Tất nhiên còn có đồng phạm. Kẻ đó không ai khác là thất hoàng tử Vũ Tập Ân. Chắc chư vị đang tò mò chuyện gì xảy ra? Ha ha. Quay trở lại 1 canh giờ trước nào

.....

Vũ Nhiên Lãnh chờ khi đẹp xong tất cả là chạy ngay đến An Thường cung đón bảo bối tiểu hồ li của mình. Hắn đã dồn hết sức trong ba ngày đẹp sạch sẽ mọi chướng ngại vật và đáp ứng điều kiện của Vũ Tập Ân. Hạ Hà An được phong làm An phi, hưởng An Thường cung. Còn Vũ Tập Ân ư? Tất nhiên là ở Vũ Long điện rồi. Nên mặt hoàng đế bệ hạ lúc này đang phi thường đặc ý, mặt mày như hoa nở ngày xuân, tay ôm chặt lấy bảo bối Vũ Tập Ân hướng Long Vũ điện đi tới.

Lại có vị hỏi thế thì sao bây giờ mặt hoàng đế bệ hạ lại càng ngày càng đen, nhiệt độ không khí xuống dưới 0 độ C thế này ư? Từ từ nào, sắp có chuyện hay cho chư vị xem a

~Khi về đến Vũ Long điện, hoàng đế bệ hạ lãnh khốc vô tình của chúng ta đã không chịu nổi nên đã cúi xuống hôn ... vào má thất hoàng tử của chúng ta (Lãnh: của ai? Nguyệt: dạ dạ của anh). Người ta nói quá tam ba bận, ai mà chịu nổi đến lần thứ ba. Dù trong thâm tâm Vũ Tập Ân vẫn tự nhắc mình lão ba này là hoàng đế, là hoàng đế a, là hoàng đế xuống tay không nương tình nha. Nhưng mà con người có cái phản - xạ — tự — nhiên Khi cái hôn thứ tư của Vũ Nhiên Lãnh xuống cái má nộn nộn của bé con thì nhận được một cái đập vào bụng của bé Ân. Tất nhiên sau khi lỡ chân đá thực long rồi, bé cũng chẳng có 1 tia hối lỗi. Vì sao ư? Vì Vũ Tập Ân nghĩ đó là “ phản xạ có điều kiện “, là “ bảo vệ chính đáng” a....

Vậy nên sắc mặt hoàng đế bệ hạ của chúng ta càng ngày càng đen, không khí thì càng ngày một giảm khiến cho Vũ Tập Ân rung mình. Nhưng lòng tự trọng không thể vứt đi ngay được nên bé con vẫn nhướn mi soi lại hoàng đế. Và hoàng đế cũng nhìn chăm chăm bé Ân. Hai phụ tử so mắt một hồi lâu, không chịu nổi vẫn là Vũ Nhiên Lãnh. Hắn cho lui tất cả các kẻ hầu, kể cả Viên Hỷ rồi ngồi xuống bên cạnh Vũ Tập Ân, bế y vào lòng mình. Vũ Tập Ân ngược đầu nhìn lão cha kì quái. Bỗng dưng một vật mềm mại chạm vào môi y. Chưa kịp phản ứng thì đôi môi của Vũ Nhiên Lãnh ấn mạnh hơn nữa, khe cắn cắn đôi môi mềm mại của tiểu nhân nhi. Trong khi Vũ Tập Ân còn đang trong tình trạng hóa đá thì bên tai vang lên khe khe tiếng cười cùng tiếng nói của “ác ma”

“ Nếu lần sau còn đập phụ hoàng thì ... phụ hoàng sẽ hôn Ân Nhi hơn thế này”

Nói rồi móng vuốt lang sói vuốt vuốt đôi môi mềm mại của bé, rồi trườn đến cặp má đang ửng hồng. Khoái trá. Vũ Nhiên Lãnh câu lên một nụ cười gian xảo đến kinh khủng. Còn Vũ Tập Ân của chúng ta đã chuyển từ hóa đá sang hóa thạch, chư vị đừng mong bé ấy sẽ nói cái gì (Nguyệt: chết em chưa? =]~~)

Sau một hồi thu lại tinh thần thì Vũ Tập Ân đã thấy 2 bên má mình bị tàn phá nặng nề, lão phụ hoàng hét vuốt lại nhéo nhéo khiến hắn bực mình. Gạt phắt móng vuốt của con lang sang bên cạnh, Vũ Tập Ân hậm hực né qua một bên. Nhìn bé con trong lòng khuôn mặt phụng phịu khiến Vũ Nhiên Lãnh càng khoái hơn (anh ác..). Rồi nghĩ nghĩ không thể ngay từ đầu đã gỡ hết móng vuốt ra được nên đành ôn nhu ôm bé chinh lại trong lòng cười cười lấy lòng

“ Ân Nhi đừng thiện nhé. Ngoan nào, ngoan nào. Trẫm sẽ bảo ngự thiện làm nhiều món ăn điểm tâm Ân Nhi thích ”

“ Phụ hoàng đừng tưởng dễ trẻ con”

Vũ Tập Ân hung hăng trừng mắt nhìn Vũ Nhiên Lãnh. Gừ gừ, ta đây đã 28 tuổi rồi, là một đại nam nhân đó a. Vậy mà dám dùng điểm tâm để dỗ ta ư? Hừ hừ ...

Nhìn bé con trong lòng khuôn mặt ửng hồng vì tức giận Vũ Nhiên Lãnh trong lòng càng buồn cười. Nén cười để không làm bé con tức thêm. Hắn liền phân phó người chuẩn bị điểm tâm. Trong chốc lát các món điểm tâm đã được mang lên. Đỏ có, vàng có, xanh có, màu trong suốt như ngọc có. Khiến ai nhìn đến cũng thèm. (Ta cũng muốn ăn a) Vũ Nhiên Lãnh uy một khối điểm tâm vào miệng Vũ Tập Ân. Mặc dù đầu tranh tư tưởng rằng sẽ không ăn của hắn, không ăn của hắn. Thế nhưng hương thơm hấp dẫn của điểm tâm cứ phả vào mũi hắn, mà lão phụ hoàng lại nhất quyết không chịu dời đi nên hắn đành há miệng cắn một miếng. Ngon a~. Ngon a~. Trước giờ hắn yêu nhất là tiền, sau đó là ăn a~, nhất là các món ngọt. Oaoa điểm tâm này ăn ngon quá nhưng mà ... nhưng mà hắn đang đổi tên phụ hoàng nên đành tiếc thương lắc lắc đầu (biểu hiện của em là mấy tuổi đây ... 28 à. Ha ha). Huhu, quả nhiên bệnh sĩ chết trước bệnh tim. Huhuhu.

Trong lòng Vũ Tập Ân đang khốc liệt còn Vũ Nhiên Lãnh thì nở nụ cười rất đều đặn. Bảo bối a, bảo bối ta điều tra biết người thích ăn ngọt mà. (Thăng điều tra của anh kĩ quá đó a

) Haha, xem bé con chịu được bao nhiêu nào.

“ Viên Hỷ, dọn đi. Lần sau không cần làm điểm tâm ngọt cho thất hoàng tử ăn. Hoàng tử không thích.”

Đừng mà. aaaaaaaaaa. Ta bảo ta không thích ăn lúc nào. Lão xú hoàng đế. Oaoaa. Chết tiệt, chết tiệt Ta!@^@#\$^#\$^.

Ngó xuống biểu hiện của thiên hạ trong lòng, Vũ Nhiên Lãnh mỉm cười đắc ý.

“ Ân Nhi thích ăn? Ân?”

Lúc này, lòng tự trọng lẫn bệnh sĩ của Vũ Tập Ân đã được dẹp gọn qua một bên. Nếu không được ăn điểm tâm ngọt ngào này thì khác gì hành hạ chết a. Hắn rít rít gật gật đầu đồng ý. Cho ta ăn đi a, cho ta ăn đi a...

Nhìn cái dáng vẻ cún con bị bỏ rơi của Vũ Tập Ân làm Vũ Nhiên Lãnh bỗng nhiên cười ồm lên, không thể nén cười được nữa rồi. Các thái giám và nô tỳ ngoài điện giật mình. Ai da~ hoàng đế bệ hạ ơi, ngài thật nóng lạnh thất thường a

Vũ Nhiên Lãnh uy hết đĩa điểm tâm này đến điểm tâm khác cho bảo bối. Vũ Tập Ân cũng chẳng ngại ngần gì mà từ chối. Điểm tâm a, điểm tâm a. Ngon quá, ngon quá. Vũ Tập Ân cười híp cả mắt lại khiến bé đáng yêu không tưởng được. Vũ Nhiên Lãnh cúi xuống hôn lên má bé. Vì đang ngập trong thiên đường đồ ăn nên Vũ Tập Ân cũng cho qua hành động ăn đậu hũ của lão cha nhà mình. Vì vậy mà tên lang sói nào đó khoái trá hôn mãi không thôi (Không chỉ có câu “ bệnh sĩ chết trước bệnh tim “ mà còn có câu “ chết vì ăn “ a * ha ha *)

Ăn xong, sờ sờ cái bụng tròn xoe, Vũ Tập Ân như con mèo nhỏ quẩn tròn trong lòng Vũ Nhiên Lãnh ngủ rất tự nhiên, y như hoàng đế của chúng ta là một cái nệm mềm mại a.

Nhìn bé con say ngủ trong lòng, Vũ Nhiên Lãnh sờ má nộn nộn hồng hào của bé con, khẽ cười.

“ Thế này sao ta buông tha được người hả bé con”

Để bảo bối ngủ say, Vũ Nhiên Lãnh khoác thêm áo bào ngồi phê duyệt tấu chương. Lại nghĩ, ngày mai khi tin hoàng tử nhỏ của trẫm vào ở Vũ Long điện sẽ có kẻ phiền phức nói đây. Nhưng dù sao cũng mặc kệ đi. Kẻ nào dám phản đối ta thì Vũ Nhiên Lãnh nheo mắt lại, đôi môi nở nụ cười băng lãnh khiến kẻ khác rùng mình ...

5. Chương 5: Bất Lực A

Lưu luyến rời bé con, Vũ Nhiên Lãnh ngồi dậy chuẩn bị lên triều. Hôn lên trán bé, hắn quay bước đi.

Quả nhiên chỉ trong 1 đêm tin đồn thất hoàng tử vào ở Vũ Long điện đã đồn ầm khắp nơi. Ngồi trên long ỷ, Vũ Nhiên Lãnh híp mắt lười biếng nhìn các quan tấu trình. Bỗng nhiên Trình Thu Liên – lễ bộ thượng thư, đứng ra nói:

“ Khởi bẩm bệ hạ: việc để một hoàng tử ở trong Vũ Long điện là không hợp lễ nghi, hơn nữa điều đó sẽ gây song gió cho hậu cung. Mong bệ hạ nghĩ lại”

Vũ Nhiên Lãnh lười biếng cười. Hừ lão già cổ hủ này, suốt ngày lễ với nghi. Hắn cười đến tươi sáng mà không khí chung quanh lại giảm đi đột ngột.

“ Là ... trẫm áy náy vì đã xử oan An phi, làm thất hoàng tử ốm yếu từ bé (ốm yếu á ... choáng). Vả lại trẫm cũng muốn làm một người cha tốt, chăm sóc con trai của mình. Ái khanh chẳng lẽ không làm cha hay sao?”

Nghe Vũ Nhiên Lãnh nói cùng nhiệt độ phòng ngày một lạnh, các vị quan như muốn đông cứng lại. Áy náy á? Hoàng đế bệ hạ cũng biết viết từ áy náy. Nói không phải chứ nếu ngài không nói ra chúng ta còn tưởng khi đi học thái phó quên dạy ngài viết đấy chứ. Còn từ trong lời hoàng đế nói ra là làm “ người cha tốt” lại càng khiến các vị ở đây nhỏ mồ hôi. Vị hoàng đế đối với con mình sinh ra, trước giờ chỉ liếc qua chưa từng

ôm ấp mà cũng là người cha tốt a~, Lão thiên ơi, thật dọa người mà. Nhiều vị quan trong lòng hét lớn, tay thì lau lau mồ hôi đang chảy ròng ròng ở trán. Ai da sao lạnh mà lại nóng thế này.

Không khí quỷ dị cứ tiếp tục. Vũ Nhiên Lãnh cũng không chịu nổi. Lâu như thế, bảo bối của ta sẽ dậy mất. Vì thế phát tay nói “ BÃI TRIỀU ”

“ Bệ hạ vạn tuế, vạn vạn tuế ”

Mặc cho các vị quan vừa thở phào, vừa quỳ. Vũ Nhiên Lãnh xoay người đi về Vũ Long điện.

Bên trong Vũ Long điện, con mèo lười Vũ Tập Ân vẫn đang cuộn tròn ngủ. Thấy bé con ngủ yên yên ổn ổn, trong lòng Vũ Nhiên Lãnh bỗng ấm áp. Leo lên giường nhẹ nhàng, nằm cạnh bé. Vũ Nhiên Lãnh ôm bé vào lòng, chờ thức dậy.

Đôi mi dài cong cong khẽ chớp chớp. Đôi mắt đen lung linh như ngọc to tròn nhìn chăm chú. Vũ Nhiên Lãnh mơ hồ nhìn người trước mắt. Ai đây? A

~Nhìn thiên hạ ngẩn ngơ, Vũ Nhiên Lãnh mỉm cười, sủng nịch nói:

“ An Nhi, sớm ”

Vũ Tập Ân trong lòng một trận mất mát. Đúng rồi, ta là Vũ Tập Ân, đã không còn là Lý Phong. Đêm qua mơ về papa và mẹ mẹ. Ta còn ngỡ đời này của ta ở đây mới là mơ. Mơ mơ thực thực. Đau lòng không thôi. Không biết, papa mẹ mẹ liệu có vượt qua được nỗi đau mất ta không. Họ lúc nào cũng yêu thương, cưng chiều ta. Papa dù làm tổng tài nhưng tối nào cũng về ăn cơm với 2 mẹ con ta. Mẹ mẹ tuy hơi tăng tăng (con với cái) nhưng cũng hết sức chăm lo cho ta và quan tâm ý muốn của ta.. Họ là những người yêu thương ta nhất trên đời này. Giờ, họ thế nào a? Papa, mẹ mẹ, ta xin lỗi.

Đôi mắt bé con bỗng đỏ hoe, Vũ Nhiên Lãnh gạt mình. Khẽ giọng nói:

“ Bé con, sao thế? ”

“ Phụ hoàng ...”

“ Ân?”

“ Người sẽ làm một người cha đối tốt nhất với ta chứ”

Vũ Nhiên Lãnh khẽ bất động. Người cha ư? Ta không biết Ân Nhi à. Từ khi gặp ngươi, hứng thú và tình cảm của ta với ngươi chưa từng có điểm nào giống một người làm phụ thân. Nó mơ hồ hơn bất cứ tình cảm nào. Nhưng chắc chắn không phải tình phụ tử. Giờ ngươi kêu ta hứa, ta hứa thế nào đây.

Nhìn thấy đôi mắt hơi hoe đỏ, lại ngập mong chờ của bé con, Vũ Nhiên Lãnh không tài nào nói lên lời, thở dài. Thôi vậy.

“ Ân, phụ hoàng hứa với Ân Nhi sẽ mãi mãi bảo vệ Ân Nhi, mãi mãi bên cạnh Ân Nhi, mãi mãi chăm lo cho Ân Nhi.”

“ Nga~, vậy Ân Nhi sẽ yêu nhất phụ hoàng và mẫu phi a.”

Nói rồi bé dụi dụi vào lòng Vũ Nhiên Lãnh. Đôi tay Vũ Nhiên Lãnh sủng nịch chạm vào tóc bé con. Ôn nhu vuốt ve.

“ Ân Nhi dậy thôi, sửa soạn rồi đi tuyển thêm một ít nô tài a~.”

Vũ Tập Ân gật gật đầu rồi nhảy xuống giường, rửa mặt, chải đầu, rồi để cho nô tỳ mặc đồ vào cho mình. Sau đó lại nhảy vào lòng Vũ Nhiên Lãnh ngồi. Ân, vậy cứ để Vũ Nhiên Lãnh làm papa ta đi. Dù sao, y cũng là phụ hoàng của ta , y cũng ôn nhu với ta y như papa vậy a.

“ Vũ Nhi dùng thiện nhé ”

Thấy bé gật gật đầu, Vũ Nhiên Lãnh phân phó người đi chuẩn bị. Bỗng nhiên Vũ Tập Ân kéo kéo áo hắn, đôi môi khẽ khẽ hỏi.

“ Phụ hoàng a, người có bao nhiêu người con”

Thấy bé con hỏi, Vũ Nhiên Lãnh mỉm cười ôm bé vào lòng.

“ Trước Ân Nhi có 4 hoàng huynh , 2 hoàng tỷ. Sau có 2 hoàng đệ.”

Vũ Tập Ân hơi chớp mắt. Sao lại thế. 8 năm mà sinh có 2 người nữa sao. Khẽ cất giọng hỏi:

“ Phụ hoàng a.”

“ Ân?”

“ Người ...”

Thấy bé con lấp bắp, Vũ Nhiên Lãnh khẽ nhún mày.

“ Sao”

“ Có bất lực không?”. Hai chữ bất lực Vũ Tập Ân khe khẽ nói, giảm âm lượng đến mức tối đa.

Nghe bé con nói thế, Vũ Nhiên Lãnh cười ồm lên. Haha. Bảo bối quả nhiên là thú vị mà.

“ Ân Nhi nghĩ phụ hoàng bất lực a. Đang chết nga~. Phải phạt mới được.”

Nói rồi cũng không cho bị cáo phản đối, Vũ Nhiên Lãnh hôn chụt một phát lên má bé con. Ha ha. Ăn đậu hũ ạ, ăn đậu hũ a~.

Vũ Tập Ân hai má hồng hồng vì tức. Hừ lang sói mà. Thôi đi, thôi đi. Để lão cha này ăn một chút đậu hũ cũng chả chết.

Khi hai phụ tử đang diễn trò “ báo thù” thì đồ ăn bưng lên. Vũ Tập Ân tất nhiên sẽ tập chung chuyên môn chính là ăn, còn Vũ Nhiên Lãnh thì ngồi uy bé ăn hết. Các thái giám cùng cung nữ lại lạnh cả xương. Dù thấy qua một lần, nhưng hôm nay bề hạ lại tiếp tục hành động uy ăn này khiến chúng ta cảm thấy một trận ác hàn. Hy vọng sẽ sớm quen a~.

Ăn xong, Vũ Nhiên Lãnh sủng nịch nheo nheo má bé con

“ Ân Nhi ăn xong thì đi theo Viên Hỷ chọn 2 thái giám và cung nữ nhé. Phụ hoàng đi ngự thư phòng a~”

Gật gật đầu. Vũ Tập Ân khoan khoái vì ăn no. Nụ cười mê người (chỉ ăn no em mới cười thật lòng a) khiến ai cũng động lòng người. Vũ Nhiên Lãnh cũng thế mà thôi. Hôn lên má bé lần nữa rồi cất bước đi.

Vũ Tập Ân ở lại Long Vũ điện một lúc rồi theo Viên Hỷ cất bước đến Giám Sát phủ chọn thái giám....

Sẽ có chuyện hay để xem. Mời cả nhà đón chờ a~~

6. Chương 6: Tuyển Đệ Đệ

Được Viên Hỷ dẫn đi, Vũ Tập Ân luôn ngoác trước ngoác sau. Dù sao trong hoàng cung này hắn cũng chưa đi được nhiều vì trước ở trong lãnh cung, vào Vũ Long điện cũng chưa ra ngoài chơi nhiều, đều bị Vũ Nhiên Lãnh bám dính theo. Thật phiền phức mà.

Nhìn thấy phía trước có một liên trì xinh đẹp. Hắn dừng cước bộ lại. Hắn nhớ mù mù hắn kiếp trước cũng đam mê loài hoa thanh nhã này. Kiếp này mẫu phi hắn cũng mang tên ấy. Có lẽ là nhân duyên chăng. Vũ Tập Ân hơi nâng mi chớp mắt. Hắn nhớ trong nhà luôn có mùi hoa sen thơm thoang thoảng, mù mù thích hoa sen nên thường cắm một bó hoa rất lớn . Người mù mù cũng mang theo hương thơm quyến luyến ấy. Mùi hương quen thuộc ấy phả vào mũi hắn khiến mắt hắn cay nóng. Hắn nhớ papa và mù mù. Ở đây hắn cô đơn. Dù có mẫu phi bên cạnh, nhưng vì mang trí nhớ kiếp trước khiến hắn đối mẫu phi cũng chỉ là quan tâm và chăm sóc như muối muối chứ không hề có tia tình cảm mẫu tử. Hắn biết nàng yếu mềm, dễ vỡ. Hắn sẽ bảo vệ nàng. Nhưng hắn cô đơn, trong thâm tâm hắn cô đơn. Kiếp trước là con một nên hắn thường ngăn ngừa chơi đùa một mình. Dù papa và mù mù quan tâm nhưng đáy lòng hắn vẫn cô đơn, mặc dù không bằng bây giờ vì lúc đó mù mù lúc nào cũng ở bên hắn, papa lúc nào cũng về sớm nhất để bồi hắn trò chuyện . Tháng ngày lớn lên hắn lại lớn trước tuổi nhưng không đánh mất sự hồn nhiên trước mặt papa và mù

mụ. Hắn biết nếu họ biết đứa con của họ tịch tịch cỡ nào, họ sẽ buồn và tự trách. Có lẽ chỉ trong khoảng thời gian thơ ấu những ngày ấy, hắn mới thấy mình vui ... Nhớ lại quá khứ khiến lòng hắn đau đớn. Đệ đệ của hắn, cuối cùng cũng rời đi. Chỉ còn lại một mình.

Thấy tiểu điện hạ nhìn lảng lảng vào hồ sen, Viên Hỷ đứng bên cạnh mỉm cười nói, tại sao hắn lại thấy tiểu điện hạ này bỗng nhiên thật cô đơn lạc lõng trước trần thế này.

“ Tiểu điện hạ thích liên trì này a?”

“ A~ ... Ân. Ta rất thích, thích hoa sen a.”

Thấy Viên Hỷ lên tiếng hắn mới nhớ, bây giờ hắn đang là Vũ Tập Ân. Hắn cố mỉm cười tự nhiên như một hài đồng. Nhưng nụ cười hắn bây giờ, Viên Hỷ thấy có lẽ khóc tốt hơn. Ai da, tiểu điện hạ tại sao đôi lúc lại thấy buồn thương như thế cơ chứ.

Tiếp tục bước về phía giám sát phủ. Chưa vào cửa đã thấy tiếng cãi nhau oanh oanh liệt liệt văng vào tai. Là tiếng trung tính của một thái giám và một cô nương nhỏ tuổi giọng thanh lạnh lạnh.

“ Y da, tiểu a đầu a, ta nói, những thái giám này là hết cỡ rồi a. Người còn đòi cái gì.”

“ Người ... người ... Người nên nhớ đây là cửu điện hạ nha. Người dám đắc tội sao?”

Tên thái giám liếc mắt khinh thường một cái, không đoái hoài gì đến cô nương cùng một đứa nhỏ mặc quần áo màu trắng rất bình thường đang nhún nhún lấy áo cô bé kia. Cô bé khuôn mặt hồng hồng phần nộ. Thật là một tiểu cô nương nóng nảy mà.

“ Phi. Hoàng tử thì sao. Cũng chỉ là ...”

“ Chỉ là gì?”

Tiếng của Vũ Tập Ân xen ngang. Giọng nói thanh thúy như chuông ngọc. Ánh mắt bé nhìn chằm chằm tên thái giám kia khiến hắn chột dạ. Hắn nhìn Vũ Tập Ân. Trang phục hoa lệ, đôi mắt linh động nhưng cũng sâu thẳm. Trên người phục sức đều là quý giá, lại nhìn lại người đi bên cạnh Vũ Tập Ân, là tổng quản thái giám Viên Hỷ, người bên cạnh hoàng thượng nha. Vậy.. vị này là ... là thất hoàng tử trong lời đồn sao. Là hoàng tử đang được đề vương sủng ái nhất sao?

Không thèm liếc tên thái giám thêm một giây nào, Vũ Tập Ân chuyển dời ánh mắt sang 2 chủ tớ kia. Cửu hoàng tử sao? Là đệ đệ hắn a. Hắn ngồi xuống bên cạnh, nhìn cậu bé kia. Khẽ chau mày. Bé quá. Hắn nhớ nghe đồn cửu hoàng tử cũng đã 6 tuổi, sao lại y như một đứa trẻ 4 tuổi thế này. Còn quần áo nữa. Phải nói là vô cùng tồi tệ. Dù trước hắn ở trong lãnh cung nhưng đồ dùng cũng không tệ đến mức này. Nói xa hoa thì không phải xa hoa, mộc mạc nhưng không thiếu thốn đồ đạc cần thiết. Còn đồ đạc trên người đứa bé này, quả thật so với đồ thái giám cung nữ trong cung còn tồi tệ hơn.

Giang tay ôm thử đệ đệ, hắn mới cảm thấy hoàng đệ này quả là quá gầy, gầy đến mức đáng thương. Thấy hắn ôm, cậu bé kia khẽ run lên. Vũ Tập Ân nhìn rồi nở nụ cười:

“ Cửu đệ, người tên gì?”

“ Vũ ... Vũ Thừa Thiên ...”

Vũ Thừa Thiên??? Vũ Tập Ân nhíu mày càng sâu. Lão cha hắn mù tự đến thế ư? Cứ nhiên đặt con trai mình là Thừa Thiên. (ý là em cửu không được thiên chấp nhận, là thừa thãi a~)

Nhìn cánh tay gầy run rẩy, trên còn có nhiều vết bầm tím. Vũ Tập Ân hơi khó hiểu. Dù không được sủng ái thì cũng là một hoàng tử. Chẳng lẽ có kẻ lớn gan dám động vào hoàng tử sao? Hắn biết Vũ Nhiên Lân, tên như người, là vô cùng lãnh đạm vô tình nhưng bất quá hắn cũng hiểu Vũ Nhiên Lân dù không thích con nhưng sẽ không cho phép ai dám động vào con của mình, tất nhiên trừ y ra (y ở đây là anh Lân a)

Thấy hai chủ tớ đều đang run rẩy, Vũ Tập Ân phì cười. Hắn đáng sợ thế sao. Lấy ra giọng ôn nhu nhất hắn hỏi tiểu cung nữ kia:

“ Là ai đánh cửu đệ của ta?” (Nguyệt: đừng để Lân biết người nói chữ của ta nga~. Không là cả xe tải đâm á – Ân: * hất cằm * Mi muốn chọc bánh xe phải không? Nguyệt: a, dạ không a, không a)

“ Là ... là ...” Tiểu cung nữ run rẩy dữ hơn. Nàng không dám nói. Nếu nói nàng bị đánh không sao, nếu chủ tử bị trút giận thì thật nàng không chịu nổi.

“ A~ không sao.” Vũ Tập Ân hơi hơi nâng cằm. Nhìn về mặt tiểu cung nữ này hắn biết hắn là kẻ không thể động đến.

“ Điện hạ, mời ngài chọn lấy hai thái giám. Về phần hai cung nữ, Viên Hỷ sẽ đích thân chọn kĩ càng cho người sau.”

Vũ Nhiên Lãnh quay người lại, cầm lấy tay Vũ Thừa Thiên. Hắn nói hơi lớn tiếng một chút.

“ Cữu đệ à, người cũng chọn thái giám đi a.”

“ Nhưng ... nhưng ...” Vũ Thừa Thiên hơi hoảng, hắn có tư cách sao. Hắn chẳng phải bị người trong cung coi còn không bằng một thái giám mà.

Đọc được ý nghĩ trong đôi mắt đơn thuần kia, Vũ Tập Ân nói tiếp:

“ Người là hoàng tử của Đông Vũ đế quốc a.”

Vũ Tập Ân nói rất lớn, lớn đủ để Vũ Thừa Thiên nghe hiểu, đủ để những kẻ khác ở đây nghe cũng hiểu.

“ Còn nữa, ta là Vũ Tập Ân, người là đệ đệ của ta, ta là ca ca người.” Hắn không nói là hoàng huynh hay hoàng đệ. Bởi nó quá xa cách. Trong hoàng cung này nơi nơi đều là chiến trường, là người sống ta chết, là âm mưu ngầm hãm hại. Hắn muốn hắn là ca ca, chỉ là một ca ca bình thường. Vũ Tập Ân không biết tại sao lại có hảo cảm với đứa nhỏ này. Vì Vũ Thừa Thiên giống đệ đệ từng mất của mình. Hắn vẫn nhớ năm hắn 8 tuổi, mẹ mang thai. Hắn đã phi thường cao hứng, hắn đã sẵn sàng làm một ca ca tốt nhất. Nhưng đệ đệ hắn sinh ra bị bệnh tim. Năm 3 tuổi thì qua đời. Khiến hắn một lần nữa rơi vào cô đơn. Hắn trống trải một phần cũng vì thế. Nhìn đôi mắt trong suốt, màu nâu thuần khiết kia, hắn mỉm cười. Đôi mắt ấy rất chân thuần, một hảo hài tử a.

Vũ Thừa Thiên lần đầu gặp một ca ca khác ngoài tứ ca lúc nào cũng đánh đập hắn ra. Ca ca này hảo tốt, rất ôn nhu, lại đối hắn cười. Hắn ngây ngốc gật đầu. Huynh ấy mới chính là ca ca của mình.

“ Ân.”

Từ giây phút ấy, hai người là huynh đệ mãi mãi. Từ giây phút này, Vũ Tập Ân luôn luôn yêu thương chiều cố đệ đệ Vũ Thừa Thiên, còn với Vũ Thừa Thiên, Vũ Tập Ân mãi mãi là ca ca duy nhất mà hắn yêu thương kính trọng nhất, cũng là người thân duy nhất của hắn.

Tất nhiên sẽ có kẻ ôm bình giấm chua loét. Nhưng đây là sau này, đường còn dài a. Bình dấm chua chỉ có tăng không có giảm nga

~Vũ Tập Ân chọn lấy hai thái giám một nhìn trầm ổn, một nhìn hoạt bát. Hắn thích thú nhìn hai “ tân binh “. Một kẻ có khuôn mặt quan tài, một kẻ thì lại lý lắc, khuôn mặt lúc nào cũng rạng rỡ không thôi.

Cuộc đời hắn sau này sẽ bớt tịch mịch đi a. Vũ Thừa Thiên cũng đã chọn được người hầu bên mình. Vũ Tập Ân dặt tay đệ đệ ra ngoài cửa phủ giám sát. Hắn hỏi:

“ Thiên nhi, người ở cung nào?”

“ Thiên nhi,... ở ... ở Hỉ Cung.”

“ Hỉ Cung sao? Là Hỉ quý phi a?” Hắn quay sang hỏi Viên Hỷ.

“ Dạ, đúng thưa điện hạ. Hỉ Phi là phi tần nhận nuôi cữu điện hạ.”

“ A~~.” Vũ Tập Ân thoáng xẹt qua ý nghĩ. Hỉ quý phi a. Nghe nói người này có nụ cười ôn nhu điềm đạm, tính cách lại tốt bụng nên phụ hoàng đặt là Hỉ quý phi. Nga~ Nụ cười điềm đạm a. Thật có ôn nhu hay không thì ai cũng thừa hiểu. Lên được cái chức quý phi nàng cũng chẳng tâm thường. Hơn nữa, nếu là người thiện tâm, đứa bé này có thể chịu những vết bầm tím và ăn mặc thế này không. Hừ. Hỉ phi à, Hỉ phi a. Ta xem là Hỉ hay là Ly.(Ý em là hồ ly á =))~)

“ Thiên Nhi muốn ở cùng ca ca không?”

“ Ân. Thiên Nhi muốn ở cùng ca ca. Thiên Nhi sợ Hỉ quý phi đánh... đánh Thiên Nhi.”

Vũ Thừa Thiên lộ vẻ ủy khuất. Cậu sợ đau. Rất sợ. Hỷ quý phi và tứ hoàng tử lúc nào cũng lấy cậu ra đánh đập hoặc chơi đùa. Muốn ở bên ca ca ôn nhu này.

Hắn cười nhưng trong lòng ngày một lạnh. Hỉ quý phi này đeo mặt nạ a. Hắn căm ghét loại người hại người này. Ngay một đứa nhỏ cũng không tha. Để hắn chinh hồ ly này.

A~ Nếu đem Thiên Nhi qua bên mẫu phi, nàng sẽ có người bồi, Thiên Nhi sẽ có người chăm sóc. Ha ha. Thật tốt a.

Chia tay Vũ Thừa Thiên, Vũ Tập Ân quay sang hai tiểu thái giám mới tuyển. Sờ sờ cằm. Tên gì được nhỉ.

“ Hai người tên gì?”

“ Chúng nô tài chờ người đặt tên.”

“ Vậy tên là Tiểu Quý và Tiểu Thanh đi a.” Nói rồi chỉ chỉ từng người.

“ Tiểu Thanh đã biết.”

“ Tiểu Quý đã biết.”

Hắn nén cười. Tiểu Thanh và Tiểu Quý nói một câu mà biểu hiện khác nhau quá đi. Tên Tiểu Thanh mặt như quan tài, chẳng biểu hiện cái gì. Bất quá, Tiểu Quý cười híp rạng rỡ. Đứng bên cạnh cũng bù trừ qua lại a.

Cất bước về Vũ Long Điện, hắn chờ lão phụ hoàng về. Có chuyện cần cầu đây. Vũ Tập Ân híp mi suy nghĩ kế hoạch.

7. Chương 7: Nước Mắt

Biết tin Vũ Nhiên Lãnh không về dùng ngọc thiện (phải không, ta nhớ bữa trưa là thế a. Sai thì ai nhắc ta nhé) với mình. Vũ Tập Ân hơi cảm thấy mất mát. Ôi trời hắn điên rồi. Cứ nhiên thành một hải tử bám phụ thân sao. Nhu nhu cái trán, hắn thật phiền não. Xuyên không qua đây rồi tính cách y như một hải tử 8 tuổi. Thật bực mà.

Viên Hỷ dẫn đến cho hắn hai cung nữ xấp xỉ 14 tuổi, khuôn mặt thanh tú. Hai người tên là Tiểu Cầm và Tiểu Kỳ. Hắn mỉm cười đau khổ. Cứ nghĩ đến mình đi một bước lại có người theo một bước, mà lại là 4 người liền làm hắn cảm thấy ... khó thích nghi a.

Dùng xong bữa, hắn trở thành con mèo con lười biếng nằm ở trên ghế dựa, trên tay đọc quyển sách lão già lẩm rầu kia. Trên sách ghi đúng một chữ “ ĐỘC TÂM ”. Xem là biết nó là quyển sách dạy cách dùng độc được. Từ khi gặp lão thái y kia, hắn cũng cảm thấy hứng thú với ngành y. Trước đây hắn chỉ tâm niệm làm sao để học cách quản lý thật tốt công ty để papa cùng mẹ vui lòng. Hắn sống đến 20 tuổi mà chưa có ước mơ sẽ làm gì, số phận hắn định trước là phải làm gì không phải sao. Hắn có thể từ chối, papa hắn sẽ đồng ý. Nhưng hắn không muốn trong mắt người hắn yêu thương nhất hiện ra tia thất vọng cùng khó xử. Giờ qua thời không này, hắn cũng không biết hắn phải làm gì. Làm một hoàng tử nhàn hạ cả đời ư? Hắn muốn một cuộc sống nhàn nhã nhưng không muốn thành phế vật. Hắn muốn thành một cái gì đó. Vì thế khi lão râu ria kia bắt gặp hắn có tài về y dược, hắn cũng chấp nhận học. Có lẽ đó là nhân duyên. Nhân duyên cho ta một cái thiên tài về dược. Cũng không tệ. Hắn mỉm cười. Đôi mắt khẽ nhắm. Rồi hắn ngủ lúc nào cũng không biết.

Khi mở mắt, trời đã về chiều. Hắn gọi Tiểu Cầm lại nói nhỏ với nàng một tiếng. Hắn cần một thứ. Ha ha. Sẽ vui sao không.

Nhưng trời phụ lòng người, hôm nay Vũ Nhiên Lãnh không về. Thật là người mưu không bằng trời tính. Vũ Tập Ân tức giận quay sang chất vấn Viên Hỷ.

“ Viên Hỷ thúc thúc a. Phụ hoàng đi đâu mà không về.”

Viên Hỷ tay xoa xoa mồ hôi trên trán. Tiểu tổ tông của ta a. Để bộ hạ biết người gọi ta là thúc thúc thì ta còn mạng nữa chẳng.

“Điện hạ đừng gọi nô tài là thúc thúc. Bộ hạ sẽ trách phạt nô tài mất. Bộ hạ đến cung của Hỉ quý phi. Nửa đêm sẽ về.”

Viên Hỷ là thân tín của Vũ Nhiên Lân. Hắn biết bộ hạ của hắn đi sủng hạnh các phi tần nhưng không bao giờ ngủ lại hậu cung. Nhưng mà tiểu điện hạ hình như đang tức giận thì phải. Ai da. Thật là ... hoạn nạn mà.

“Hỉ quý phi a.”

Vũ Tập Ân cười híp mi. Ta ghét, ta ghét. Ta #^@^@^&*!@@. Trong lòng thầm lời 18 đời tổ tông của Vũ Nhiên Lân (cũng là của người à tiểu Ân) ra chữ rửa cho đỡ tức.

Hắn nhìn bàn cơm được đưa lên. Không thèm động đũa nữa. Nhảy xuống ghế đi về phía Hỉ cung. Viên Hỷ tính chạy lại ngăn cản. Nhưng mà, ai~ thôi đi. Ai mà biết nếu bộ hạ tôn kính biết mình làm tiểu điện hạ tức giận thêm thì có lời mình đi lắng trị không chứ. Thôi thôi, hoàng đế làm thì hoàng đế chịu vậy đi a. Viên Hỷ cùng Tiểu Thanh, Tiểu Quý đi theo Vũ Tập Ân đến Hỉ Cung. Nghe thấy tiếng đàn vọng ra. Vũ Tập Ân khuôn mặt đang hồng hồng vì giận dữ liền đổi sang khuôn mặt ủ ê. Điều này khiến 2 kẻ đứng sau lau mồ hôi. (Tất nhiên Tiểu Thanh ngàn năm băng sơn nên sẽ không biểu hiện. Ta nghĩ em ấy làm ám vệ hợp hơn =))) Thấy hai người một nam, một nữ, ăn mặc sang trọng đang ngồi đối diện nhau. Nữ nhân vận một bộ tử sắc (y phục màu tím a) mềm nhẹ, mỏng manh ngồi đàn chăm chú. Nam nhân khuôn mặt không đổi, đôi môi chỉ hơi lộ ra nét cười tán thưởng. Tất nhiên 2 người đó, một là Hỉ quý phi, hai là hoàng đế bộ hạ của chúng ta rồi. Vũ Tập Ân nhìn chăm chăm nữ nhân đáng ghét trong lời đồn kia. Thật là giả tạo mà. Ta sẽ lột mặt nạ người ra a. Mấy lớp cũng được, ta sẽ lột hết.

“Phụ hoàng a~.”

Tiếng đàn bị tiếng nói lạnh lạnh như ngọc của Vũ Tập Ân đánh vỡ. Vũ Nhiên Lân nhìn thân hình nhỏ bé chạy về phía mình. Đưa tay ra đỡ. Trên khuôn mặt nở nụ cười ôn nhu.

“Sao Ân Nhi lại ở đây?”

Bé con trong lòng lộ vẻ ủy khuất khiến Vũ Nhiên Lân đau lòng. Sờ sờ má tiểu đông tây, hắn sủng nịch hỏi:

“Ai khi dễ Ân Nhi a?”

“Phụ hoàng khi dễ Ân Nhi.”

“Phụ hoàng sủng Ân Nhi a. Sao khi dễ Ân Nhi được.”

Đôi môi hồng như cánh anh đào của bé con khẽ mím chặt, rồi tay bé quệt lên mắt. Nước mắt trực trào ra. Nom bé ủy khuất, thật Vũ Nhiên Lân chịu không nổi. Đưa tay ôn nhu lau đi nước mắt.

Nhìn cảnh một phụ một tử trước mắt, Hỉ quý phi hóa đá. Hoàng đế bộ hạ của nàng đây sao. Nam nhân lãnh khốc vô tình đây sao. Người chưa bao giờ ôm con nàng vào lòng. Người cho dù nàng khóc hoa lê đài vũ thế nào cũng chưa bao giờ lau nước mắt cho nàng. Không. Không phải chỉ có nàng mà nữ nhân khắp hậu cung cũng chưa được ôn nhu đối đãi như thế. Cự nhiên ... hài tử này ... Lòng nàng thoáng ghen tị. Không hiểu sao nàng tức giận, căm ghét hài tử trước mặt.

Vũ Nhiên Lân ôm bé con vào lòng dỗ dành. Vũ Tập Ân ôm lấy cổ hắn rồi nũng nịu.

“Ân Nhi muốn ở cùng với phụ hoàng cơ.”

Đôi mắt đen lấp lánh linh hoạt, lại có nước mắt làm nó càng thêm đẹp đẽ mê người. Nhìn vẻ ủy khuất mà trẻ con, lại nũng nịu của bé. Vũ Nhiên Lân không khước từ được. Hắn đứng lên tính xoay bước rồi đi.

“Bộ hạ a, ngài hứa đêm nay để nô tỳ bồi người mà.”

Hỉ quý phi đôi mắt ướt át, nàng cố làm ra một bộ đáng thương nhất. Gì chứ. Cả tháng bộ hạ mới qua chỗ nàng đôi lần. Mà hiếm khi chịu hứa ở lâu như đêm nay. Vậy mà đứa trẻ này đến phá hoại. Thật tức chết nàng mà.

Vũ Nhiên Lãnh hơi chần chừ. Quân vô hí ngôn. Nhưng hắn không thể để bảo bối của hắn buồn được. Đành thở dài. Quay sang Vũ Tập Ân nựng.

“ Bé con, về cung trước được không? Phụ hoàng một lúc sau sẽ về theo người a.”

Vũ Tập Ân nhìn Vũ Nhiên Lãnh. Hừ không thể thua mặt hồ ly kia được. Nhưng hắn còn việc khác quan trọng hơn. Hắn không nói gì. Đẩy ra khỏi cái ôm ấp của Vũ Nhiên Lãnh, quay hướng chạy về phía Vũ Long điện. Theo sau Viên Hỷ cùng Tiểu Thanh, Tiểu Quý hốt hoảng đi theo. Nếu tiểu điện hạ bị té, thì một cái mạng của bọn hắn cũng đền không được a.

Vũ Nhiên Lãnh thấy bé con tức giận, cái ôm của mình lại bị đẩy ra, nhất thời mất mát. Quay sang Hỉ quý phi, hắn nói:

“ Nàng bồi trầm một khúc nhạc.”

Hỉ quý phi hoàn toàn thất bại. Từ một đêm thành 1 lúc. Nàng bực tức đến điên người. Nhưng vẫn mỉm cười ôn hòa nói.

“ Dạ.”

Vũ Tập Ân về Vũ Long điện, hai má đã hồng lên vì chạy. Tiểu Cầm và Tiểu Kỳ lấy khăn lau cho hắn, rồi ân cần hỏi:

“ Tiểu điện hạ có dùng thiện rồi đi tắm không ạ.”

Vũ Tập Ân liếc nhìn một bàn đầy thức ăn. Hắn bực bội. Quay sang các nàng nói

“ Ta không ăn, cũng không tắm. Mang đàn lại đây. A đừng dọn bàn cơm đi nga~.”

Ngày trước hắn bị xì trét, hắn có thể lấy laptop ra để chơi game giải tỏa, hoặc chạy vào phòng đóng chặt cửa rồi bật mic lên hát (hét) như điên vào mic. Bây giờ mà có mic chắc hắn sẽ gào lên một câu “ Vũ Nhiên Lãnh là đồ đầu heo.aaaaaaaaaaaaa”. Nhưng về không gian “ đồ cổ ” này hắn chỉ có thể trút giận qua đàn. Ta bực ta bực. Hắn không hiểu sao hắn lại tức giận. Oa có lẽ thấy mặt mặt hồ ly giả hoạt hành hạ đệ đệ hắn nên hắn phi thường sinh khí. Nhưng hắn không biết hắn đang rất chua, rất rất chua (Nguyệt: mi phi thường, phi thường chua // Ân: Cái gì. Cái gì mà chua. * Đạp Nguyệt ra khỏi cửa *)

Vũ Nhiên Lãnh vẫn hét khinh công chạy về Vũ Long điện. Ai~ Từ bao giờ hắn lại phải đi lấy lòng người khác thế này.

Vừa vào cửa đã thấy tiếng đàn của ai đó, nghe thê lương vọng nguyệt

Ức tính khi niên xuân

Giang thượng tăng hội quân

Kim nhật trùng lai phỏng

Bất kiến tri ân nhân

Đản kiến nhất phân thổ

An nhiên thương ngã tâm

Bất giác lệ phân phân

Lai hoan khứ hà khổ

Giang ban khởi sầu vân.

Tử Kỳ, Tử kỳ hề!

Nhĩ, ngã thiên kim nghĩa

Lịch tận thiên nhai vô túc ngữ

Thử khúc chung hề bắt phụ đàn

Tam xích Dao cầm vị quân tử

(Dịch:

Từ nhớ đến mùa thu năm trước

Bến trường giang gặp bạn cố nhân

Năm nay lại đến Giang Tân

Dòng sông lạnh ngắt cố nhân đâu rồi

Buồn chỉ thấy nấm mồ bên núi

Cõi ngàn năm chia cắt đau lòng

Ôi thương tâm, ôi thương tâm

Sụt sùi lai láng bao hàng lệ rơi

Mây sầu thấp thoáng chân trời

Đêm vui đổi lấy một đời khổ đau

Tử Kỳ ơi, Tử Kỳ ơi

Ngàn vàng khôn chuộc được bầu tâm can

Thôi từ nay, thôi phím đàn

Ngàn thu thôi hết mơ màng cố nhân...) Ước tính khi niên xuân

Giang thượng tăng hội quân

Kim nhật trùng lai phỏng

Bất kiến tri ân nhân

Đản kiến nhất phân thổ

An nhiên thương ngã tâm

Bất giác lệ phân phân

Lai hoan khứ hà khổ

Giang ban khởi sầu vân.

Tử Kỳ, Tử kỳ hề!

Nhĩ, ngã thiên kim nghĩa

Lịch tận thiên nhai vô túc ngữ

Thử khúc chung hề bắt phụ đàn

Tam xích Dao cầm vị quân tử

(Dịch:

Từ nhớ đến mùa thu năm trước

Bến trường giang gặp bạn cố nhân

Năm nay lại đến Giang Tân

Dòng sông lạnh ngắt cố nhân đâu rồi

Buồn chỉ thấy nấm mồ bên núi

Cõi ngàn năm chia cắt đau lòng

Ôi thương tâm, ôi thương tâm

Sụt sùi lai láng bao hàng lệ rơi

Mây sầu thấp thoáng chân trời

Đêm vui đổi lấy một đời khổ đau

Tử Kỳ ơi, Tử Kỳ ơi

Ngàn vàng khôn chuộc được bầu tâm can

Thôi từ nay, thôi phím đàn

Ngàn thu thôi hết mơ màng cổ nhân...)

< cái="" này="" ta="" lấy="" từ="" diễn="" tích="" bá="" nha="" và="" chung="" tử="" kì="" >

Vào điện thấy bé con đang đàn. Mi nhỏ khẽ rũ xuống, đôi mắt hơi ươn. Vũ Nhiên Lãnh đau lòng. Vào cạnh ôm bé vào lòng. Bé con của hần, đau lòng như thế, hần có thể chịu được sao.

Vũ Tập Ân đẩy đẩy Vũ Nhiên Lãnh ra. Đôi mắt ươn ướt mong nước. giọt nước mắt tinh khiết lăn dài trên má phấn hồng.

“ Phụ hoàng không cần Ân Nhi.”

“ Phụ hoàng sao lại không cần Ân Nhi.”

“ Phụ hoàng không cần Ân Nhi mà. Phụ hoàng về đây làm gì?”

“ Phụ hoàng cần Ân Nhi a. Rất cần a.”

“ Phụ hoàng qua chỗ hồ... Hỉ quý phi đi.” Bé con cúi đầu.

“ Phụ hoàng thích ở với Ân Nhi a.”

Đem thiên hạ ôm chặt vào lòng. Nhưng bé lại đạp ra. Vũ Tập Ân ưỡn ưỡn khuất khuất nói.

“ Ta về chỗ mẫu phi.”

Ôm vội bé vào lòng, Vũ Nhiên Lãnh dỗ dành.

“ Ân Nhi ngoan, Ân Nhi đi rồi phụ hoàng sao ngủ được a.”

“ Vậy thì thức trắng đêm đi.”

Vũ Nhiên Lãnh thở dài. Nhìn qua bên bàn thấy thức ăn còn nguyên. Vũ Nhiên Lãnh nhìn qua bé con nhà mình. Lại thở dài.

“ Ân Nhi chưa dùng thiện?”

“ Ân – Nhi – không – ăn.”

Nói rồi Vũ Tập Ân quay đi, không thèm nhìn Vũ Nhiên Lãnh. Bé khé quẹt mắt lau đi những giọt nước mắt ươn ướt. Vũ Nhiên Lãnh đau lòng, dỗ dành.

“ Ân Nhi ngoan, Ân Nhi muốn gì, phụ hoàng sẽ tặng người. Ân Nhi đừng giận phụ hoàng được không. Phụ hoàng sai rồi.”

Vũ Nhiên Lãnh thở dài. Hần đến hậu cung của mình mà giờ lại là sai.

“ Thật chứ?”

Vũ Tập Ân hai mắt sang long lanh, nụ cười chói mắt trên khuôn mặt lại trở lại. Vũ Nhiên Lãnh bỗng thấy lạnh gáy.

Ngoài điện, Tiểu Kỳ hỏi Tiểu Cầm:

“ Muội lấy nhiều tỏi làm gì vậy?”

” A~ Điện hạ này kêu muội lấy rồi giã ra đó a.”

Hai tiểu cung nữ khó hiểu nhìn nhau. Tỏi này điện hạ làm gì a.

Nguyệt: Để làm gì a. Người nào giã tỏi ra mà ngửi hay để lên mắt xem nước mắt có tuôn trào không a.~~
Thế đấy lần sau ai gặp bé Ân khóc lóc thì nhớ ... tránh xa ra aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vu-tap-an>